

Arrest

nr. 54 937 van 26 januari 2011
in de zaak RvV X/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 augustus 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 1 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 3 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Tbilisi. Uw beide ouders zijn Georgiërs. In 1993 huwde u B.(...) D.(...) (O.V. 6.481.829). Na uw huwelijk verhuisde u naar Achabeti (Zuid-Ossetië), het dorp waar uw man woonachtig was.

Toen in augustus 2008 de Russisch-Georgische oorlog uitbrak ontvluchtte de Georgische bevolking van Achabeti Zuid-Ossetië. Op 07/08/2008 verliet ook u, samen met uw minderjarige zoon, het dorp. Uw man bleef achter in het dorp. Twee dagen later, op 09/08/2008, werd hij samen met andere Georgische dorpelingen gevangen genomen door Osseten. Tijdens hun gevangenschap werden zij verplicht lijken van straat te halen en op een vrachtwagen te laden. Op 24/08/2008 werden zij na bemiddeling van het Italiaanse Rode Kruis en de Patriarch van Georgië vrijgelaten.

Tijdens de gevangenschap van uw man verbleef u bij uw familie in Tbilisi. Na zijn vrijlating ontvingen jullie van de Georgische autoriteiten opvang in Hotel Londen, eveneens gelegen in Tbilisi. Jullie verbleven er van augustus 2008 tot maart 2009. In deze periode stond uw man voortdurend in contact met andere vluchtelingen uit Achabeti, die zoals jullie door de overheid in Tbilisi werden opgevangen. Een van deze vluchtelingen was O.(...) B.(...). Deze persoon beweerde dat zijn huis was afgebrand door toedoen van uw man. U gaat ervan uit dat Otar deze (ongefundeerde) beschuldiging uitte vanwege het feit dat uw man deels van Ossetische origine is.

Sinds jullie verblijf in Hotel Londen werd uw man door O.(...) opgezocht, beschuldigd en bedreigd. Tweemaal liep het uit op een handgemeen. In beide gevallen kwam de politie ter plaatse. Er werden geen arrestaties verricht.

In maart 2009 verlieten jullie Hotel Londen en huurden jullie een appartement in Gldani. Dit was mogelijk nadat uw gezin, als vluchtelingen, 10.000 dollar aan hulp van de Georgische autoriteiten had ontvangen. Ook na deze verhuis stopten de problemen met O.(...) niet. Hij bleef jullie bedreigen met de dood.

Midden 2009 vernam u dat O.(...) tweemaal langs de kleuterschool van uw zoon was geweest. Hij had er naar uw zoon gevraagd onder het mom dat hij een familielid was. De kleuterleidster was niet op het verzoek ingegaan waarna O.(...) vertrokken was.

Na dit voorval besloten u en uw man Georgië te verlaten. Op 20/08/2009 vlogen jullie van Tbilisi naar Minsk. Jullie maakten hierbij gebruik van reispassen, die jullie eerder hadden aangevraagd. Aangekomen in Minsk namen jullie dadelijk de trein naar Brest. Hier verbleven jullie tot 23/08/2009. Op 23/08/2009 reisden jullie met de trein verder naar Tiraspol (Polen) waar jullie asiel aanvraagden.

Na jullie asielaanvraag werden jullie ondergebracht in het opvangcentrum van Denbak. In de morgen van 24/08/2009 merkte uw man aan de uitgang van het centrum de broer van O.(...) op. Het kwam tot een discussie. Hij herhaalde de beschuldigingen van zijn broer en zei dat hij jullie problemen zou berokkenen. Onmiddellijk na de discussie verlieten jullie Denbak. Uw man vond een Tsjetsjeense taxichauffeur bij wie jullie, in Warschau, konden verblijven. U verbleef er tot 29/08/2009. Op 29/08/2009 werden jullie door deze Tsjetsjeen naar België gebracht. Op 01/09/2009, enkele dagen na aankomst in België, vroegen jullie asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegenen die werden aangehaald door uw echtgenoot B.(...) D.(...) (O.V.6.481.829). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot B. D. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 54 936 van 26 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van B. D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker benadrukt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, herkomst, nationaliteit en activiteiten. Hij verwijst naar het begrip gegronde vrees voor vervolging uit de vluchtelingdefinitie en haalt rechtsleer aan van D. VANHEULE waarin wordt gesteld dat het risico op vervolging moet worden beoordeeld aan de hand van de verklaringen van de asielzoeker en de bestaande situatie in het land van herkomst. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen rekening gehouden met de kortstondige oorlog die er in Zuid-Ossetië is geweest tussen de Russische en Georgische troepen. Verzoeker stelt dat er tot op vandaag Russische troepen in Zuid-Ossetië zijn en hij niet terugkan naar zijn geboortestreek. De commissaris-generaal spitst zich volgens verzoeker toe op zijn problemen met een dorpeling, en concentreert zich niet op de oorlogsproblematiek in Zuid-Ossetië, terwijl hij wel degelijk ernstige motieven had om zijn geboortestreek te ontvluchten omdat zijn etnische afkomst, identiteit en herkomst niet in twijfel worden getrokken en zijn huis werd vernield, waardoor hij als vluchteling moet worden erkend.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker herhaalt dat er geen twijfel bestaat omtrent zijn nationaliteit, identiteit en herkomst. Hij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het reëel risico op ernstige schade ten onrechte niet onderzocht heeft in functie van de oorlogsproblematiek in Zuid-Ossetië. Verzoeker wijst er wederom op dat er geen rekening werd gehouden met het treffen tussen de Russische en Georgische troepen in 2008 en met het feit dat er tot op vandaag Russische troepen zijn in Zuid-Ossetië waardoor verzoeker niet kan terugkeren naar zijn geboortestreek. Volgens verzoeker spitst de commissaris-generaal zich toe op zijn problemen met dorpelingen, maar concentreert hij zich niet op de oorlogsproblematiek in Zuid-Ossetië waarbij verzoeker verwijst naar artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat er duidelijk sprake was van een binnenlands gewapend conflict in Zuid-Ossetië en dat verzoeker tot op heden niet kan terugkeren naar deze streek omwille van de bezetting door Russische troepen. Verzoeker meent daarom dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.2. De Raad stelt vast dat in beide middelen inhoudelijke kritiek wordt geuit op de motieven van de bestreden beslissing. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoeker voor de problemen die hij beweerde te hebben met dhr. O. B. geen bescherming heeft gezocht bij de Georgische autoriteiten, volgens verzoeker omdat hij de zaak onderling wou regelen en het niet erger wilde maken. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gewezen op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas van de vervolgingsfeiten. Er werden immers incoherenties vastgesteld tussen verzoekers verklaringen

en deze van zijn echtgenote, onder andere wat de situering in de tijd van de aanvallen van O. B. betreft, met betrekking tot het aantal bezoeken dat deze aan de kleuterschool van verzoekers zoon zou hebben gebracht, over de broer van O. B. en de ontmoeting die verzoeker daarmee had in Polen. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het gebrek aan bewijzen. Wat de subsidiaire bescherming betreft, is de bestreden beslissing gebaseerd op de objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd en waaruit blijkt dat er sedert 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren werd afgesloten tussen Rusland en Georgië en dat er in de praktijk enkel nog Russische troepen aanwezig blijven in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië, maar dat er op dit ogenblik voor verzoeker, als Georgisch staatsburger van Georgische origine geen reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zowel betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn relaas over de problemen met de O.B. en V.B., als over zijn verzuim om een beroep te doen op de lokaal aanwezige bescherming en geenszins aanvecht, waardoor deze motieven gehandhaafd blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij een gegronde vrees heeft om te worden vervolgd omwille van één van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker baseert zich in zijn verzoekschrift op de oorlogsproblematiek in Zuid-Ossetië, maar verduidelijkt niet in hoeverre deze oorlogssituatie verbonden kan worden met zijn individuele vrees voor vervolging omwille van hogervermelde gronden uit het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan verzoeker geenszins worden bijgetreden waar hij een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet meent te ontwaren doordat met de oorlog in Zuid-Ossetië geen rekening zou zijn gehouden. Het feit dat verzoekers identiteit, nationaliteit en etnie vaststaan en dat zijn huis tijdens de oorlog werd vernield, maakt de nexus met het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk.

2.7. Artikel 48/5, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.”

Waar verzoeker beweert dat hij niet naar zijn geboortestreek kan terugkeren, merkt de Raad op dat verzoeker zelf had aangegeven dat hij na de oorlog over een vestigingsalternatief in Tbilisi beschikte. Door bemiddeling van de burgemeester werd hij immers samen met andere gezinnen in een hotel in Tbilisi ondergebracht. Nadien ontving hij van de Georgische overheid 10.000 dollar waarmee hij een appartement huurde (stuk 3, gehoorverslag B.D. CGVS 08/07/2010, p. 2, 10). Hieruit blijkt dat verzoeker niet aantoont dat een beroep op de internationale bescherming door middel van een asielaanvraag de enige mogelijke uitweg is voor het probleem dat zijn geboortedorp door toedoen van de oorlog niet meer bestaat, zoals hij verklaarde (stuk 3, gehoorverslag B.D. CGVS 08/07/2010, p. 2).

2.8. Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, mist verzoekers middel feitelijke grondslag. Een éénvoudige lezing van de bestreden beslissing leert immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierbij wel degelijk rekening heeft gehouden met de oorlogsproblematiek in Zuid-Ossetië. Er kan dus geenszins aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden verweten dat hij op dit punt onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan. Op grond van de objectieve informatie, die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie, Antwoordfiche GEO2008-040, Georgië), blijkt dat er sedert het staakt-het-vuren van 13 augustus 2008 een einde is gekomen aan de vijandelikheden en er enkel in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië nog Russische troepen aanwezig zijn. Niets wijst er echter op dat er actueel sprake is van een gewapend conflict zodat er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld. Verzoekers blote bewering dat er sprake is van een oorlogssituatie in Zuid-Ossetië en dat hij niet kan terugkeren naar deze streek omwille van de bezetting door Russische troepen, wordt op geen enkele manier met objectieve gegevens gestaafd. De commissaris-generaal ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van de gegevens uit het administratief dossier te besluiten dat verzoeker niet in

aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Ter terechtzitting voert verzoeker zijn gemengde Georgisch-Ossetische etnische origine aan als een reden waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.10. De Raad treedt de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in haar verweer ter terechtzitting dat de verzoeker aannemelijk moet maken waarom hij dit asielmotief, gestoeld op de etnische origine niet eerder in de asielprocedure kon aanbrengen. De Raad wijst erop dat er op de asielzoeker een medewerkingsplicht rust. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker zijn betoog niet met concrete gegevens onderbouwt. Hoewel in het feitenrelaas wordt weergegeven dat verzoeker van gemengde origine is (bestreden beslissing, p. 1), wordt in de motieven verkeerdelijk vermeld dat er voor verzoeker "als Georgisch staatsburger van Georgische origine, op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (kan) worden vastgesteld". Verzoeker blijft in gebreke door middel van objectieve elementen aannemelijk te maken dat de situatie in Georgië in het licht van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming een andere beoordeling behoeft wanneer het zou gaan om personen met een gemengde Georgisch-Ossetische origine. Verzoekers aanvulling van zijn asielmotieven ter terechtzitting dient bijgevolg te worden verworpen.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN